

Elmúlt a nyár

Elmúlt a nyár
és talpunk alatt zizzen az őszi avar.
Temetünk csak temetünk,
oly sokakat
ez hosszú év alatt.
Bár egyre sötétebb már a határ,
néha még megfürdünk a fényben,
és ledobva évek rút koloncát
röppen az égig lelkünk jobb fele...
Törődünk cifra múlttal, cafrangos jelennel
és észre sem vesszük,
ajtónkon kopog már fagyos ujjaival
életünk tele.

Száraz leveleket
forogat a szél,
esténként
fanyar füstöt fúj
az égő avar,
sírva húznak vadlibák
a tóra
és csipősek már
a reggelek.
A tó hideg tükrét borzolja
hűvös szellő,
beérett nádunk
mind a partokon.
Nyári emlékek
oly gyorsan
tovaszálltak,
s ez év is lassan,
búcsút intve indul.
Így volt ez 60 s 9 éven át,
s a 70 már itt topog köröttem...
Hetvenkedve számolom
perceit a mának,
mert a jövőt -
azt nem tudom,
a múlt talán
mi biztos,
a múlt,
de az már
ósvi történelem.

Csu Fu már messze jár.

Csu Fu már messze jár.
Nem látja Drangalag
édes fügefáit,
meredek szöllejét,
melyre egykor
cellája ablakát
nyitotta.
Mert Csu Fu
már messze jár,
mosolyog,
nem ír,
nem szemzi
éles késével
mandulafáit.
Szavai
ott pihennek
Tab és Bece
dombjain,
a reggeli harmat
cseppjeiben.
Mert megírta
mi reá méretett,
szerteszórta
gyöngyszemeit
a versnek,
hogy összeszedhesse,
ki ért a szóból.

Miért kérditek hát,
hol jár Csu Fu?

Csu Fu ott jár
a Nap mögött.

Tab, 2017. április 11.